

RENAIXEMENT

Adherit a la Unió Catalanista

SURT ELS DIJOUS

VOLEM

La llengua Catalana amb caràcter oficial per a totes les nostres relacions inclús amb el Poder Central.

Corts Catalanes, per a estatuir la legislació civil i per al règim intern de la Nacionalitat Catalana i per a ésser àrbitres de la nostra administració.

Que siguin Catalans tots els qui a Catalunya desempenyin càrrecs públics.

Fixar contribucions i impostos per a contribuir a les despeses generals de l'Estat en la proporció que correspongui a Catalunya.

Supressió de quintes o lloves i facultat de poder contribuir a la formació de l'exèrcit de l'Estat espanyol per medi de voluntaris o diners.

Éssent Nacionalista l'acció que al nostre poble realitza la Unió Catalanista, tenen el dret i el deure de cooperar-hi tots els Catalans moguts per les aspiracions del nacionalisme Català, qualsevol que siga el llur pensar i sentir en matèries religioses, polítiques o socials.

ELS VIARANYS PERDEDORS

AQUESTS dies que hem parlat de les saccejades vingudes de part de fóra, sembradores d'esglai i de dolor, anàvem comprovant una llastimosa experiència, que fiblava endins del nostre esperit optimista, olvidador del pedruscall de terra perquè troba més atractiu de fitar els ulls a l'oritzó prenyat de llum redemptora. El trasbalsament de la Europa en guerra indòmita, ha vingut justament en uns moments que'l Poble Català—els altres no han de caure al nostre esbrinament ara—passa una marfuga de distracció aplanadora, que fa més por que no pas un desviament qualsevol, perquè desviació vol dir lluita, energia i distracció vol dir cansament, i del cansament a la mort hi ha un camí que s'hi va volant i depressa.

Aquest poble de Catalunya, no té raó d'estar desenganyat, malgrat molts homes-cimals l'hi hagin ferit l'esperança; aquest poble nostre, no té dret a dormir un són etern, perquè'ls jorns apoteòssics que ell hi confia massa l'feren somniar en excés. El Poble Català ha de demostrar que posseeix més fortitut que l'esperançar ésser eternament seguidor de les orientacions que iniciïn els caps de brot i ha de presentar-ne de propies, quan aquelles divaguin o fracassin. Fins que's mogui amb aquest gesticular desmesurat del

nostre meridionalisme, si's vol; fins que mostri les seves energies treballant malgrat tot; fins que sàpiga treure caretes per arrapades que siguin, no tindrà dret a governar-se. Allavors no passarà per l'afront de veure una ocasió especialíssima, potser única en la nostra generació, pel triomf dels ideals nacionalistes, amb els braços plegats, discutint la simpatia dels uns i la antipatia dels altres bel·ligerants en l'abominable tragedia, com si tots plegats no fossin els mateixos llops famolencs amb les urpes esteses damunt del mapa, per arrabassar-ne totes les patries possibles; tan se val si tenen l'esperit francament absolutista, com si veuen en les fonts d'una corrent democràtica, perquè, poca cosa deu valer quan fracten als homes i als pobles a la mida de la seva conveniència.

No volem tan mal a Catalunya pensant que tot aquest endormiscament és definitiu, perquè seria ragoneixar la impotència de la generació per les decisions supremes; potser, allavors, ens atacaria també la malura del deixar fer denigrant o del queixar-se de tot sense moure's, que representa'l comble de la comoditat. Dolguem-nos que'l nostre poble passi aquests moments distret amb el desangrament dels grans Estats, sense pensar que dius de cada un de nosaltres portem un problema a

resoldre més important que les seves ambicions. El treball nostre de cada dia ha de ser conquerir la nostra qualitat de catalans lliures per sobre de tot i serà amb aquest convenciment, sense xiscles aixordadors però amb fermesa d'homes educats en el ver patriotisme, que sortirem amb la nostra, per honra i gloria de Catalunya.

Que s'acabi d'una vegada aquesta marfuga que no té raó d'existir si tot lo de casa no és una vana estupidesa. Els voluntariosos, els doctes, els forts i els generosos de cor, que siguin els primers a la palestra, lluitant ara més que mai per Catalunya. Glorifiquem la nostra literatura, el nostre teatre, la nostra llengua; estimem les coses de la Patria per sobre de tot, perquè elles porten una engruna de nosaltres mateixos; els nostres homes catalanitzants, els nostres escriptors, els enamorats de la ciencia i l'art; tots han de mereixer el nostre respecte i la nostra ajuda.

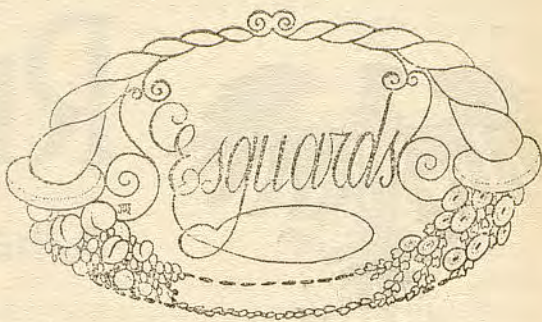
I vindrà la reacció ben depressa, quan la gent retorni a la confiança i treball i fassi triomfar tot lo que representa efectiu, fen cas omís dels susceptibles que un gra d'arena 'ls entrebanca; passant per sobre les defeccions o dels esgarriaments naturals, considerant-ho inferior a la Santa Causa. I, allavors serà impossible que un estol de catalans dignes no s'aixequin irats, quan els organismes belicosos tractin despectivament als germans nostres, imposant-los un càstic per haver assistit a l'aïçament d'una bandera catalana, perquè contra'ls codis i contra 'ls reglaments, hi haurà la voluntat d'un poble que defensa la seva raó en tots els moments, disposat a totes les eventualitats per crudels que siguin.

D. Martí i Julià
—
PER CATALUNYA
ARTICLES

Edició:
ASSOCIACIÓ CATALANISTA DE GRACIA

PREU: 4 PTES.

En totes les principals llibreries.

TORNA a resucitar la lluita secular entre l'Estat i la ciutat de Lleida alçada en defensa de la seva catedral encara profanada — com en plena invasió — per als exèrcits conqueridors.

I heu's-aquí un plet — el de Lleida contra l'Estat — que és altament representatiu a la nostra terra. La catedral de Lleida és una gloriosa plasmació de l'esperit català. L'acció de l'Estat a l'habilitar-hi una caserna, respòn fidelment a l'actuació desnaturalitzadora de la nostra personalitat, que'l poder hegemònic castellà desplega damunt nostre.

La catedral de Lleida fou assaltada; se condemnà a l'exil els sants dels altars i s'arrencaren els retaules que amparaven les parels amb l'amor i la sol·licitud d'una eura mil·liaria pujada i crescuda amb l'anhel d'immortalitat d'unes generacions. Mes encara restava feta pedra l'ànima d'aquelles gents, genuïnament, purament catalanes, l'esperit de les quals a través de la renovació dels segles glateix en nosaltres i perdurarà en el cor i en la ment dels homes de la Catalunya futura. I l'Estat que s'ha sentit cobard i feble per a soportar la commoció que l'enrunament d'aquells murs podia produir, s'ha proposat no anar directament a l'enderroc d'aquella materialitat triomfanta, sinó socavar-la encobertament, destruint-li abans el seu fonament espiritual. I lo que era catedral de Lleida, profundament amada per el poble per tant d'ésser lloc de soplug d'una primitiva fe un temps en ell arrelada, ho ha convertit en caserna, potser animat de la secreta convicció de que així el poble li aniria perdent l'amor i fins potser dia arribaria en que ell, el poble mateix, es llençaria a en-derrocar el seu propi patrimoni.

Aquesta és la política que ha anat seguint l'Estat en la seva obra anorreadora de la nostra personalitat. Ha destruït lo que en nosaltres hi havia d'espugnable, i allà on la seva acció ha topat amb una obra o una institució vigo-

rosa, lligada amb el poble per una corrent intensa de vitalitat, ha depositat la seva agressivitat manifesta, per a emprendre una tasca desnaturalitzadora d'aquell fet característic, fins arribar a fer-lo estrany, antipàtic i deslligat de la nostra vida.

La campanya que'l poble de Lleida emprèn per a la rehabilitació de la obra artística de la seva catedral, deu rellegar-se al moviment reivindicador del nostre tresor nacional; car mentre Catalunya no gaudeixi de la possessió de la seva vida, els atacs de l'Estat contra els fruits de la nostra ànima no és pas fàcil que amainin. La llengua i l'ànima castellanques ens dictaran les lleis, i les obres de l'esperit català seran preses i aixalades per la força enemiga.

MAIG.

Guerra a la Guerra!

AQUESTA fera insaciable, aquesta plaga devastadora que va extenent-se per damunt les terres de la vella Europa, malgrat els avenços de civilització que pregonaven els savis i pensadors de les diferents nacionalitats que componen el vell Continent, està demostrant que la raça humana no ha avançat gens ni mica dels temps primitius; molt al contrari, ja que la enveja, a l'home, li domina tot altre sentiment humà, dels que per naturalesa deurién dominar-li el cor i el cervell.

Es incompreensible, que'ls instigadors d'aquesta lluita fratricida, portats pels seus instints ferotjes, no s'adonin que amb la seva obra, tiren per terra el gran monument que durant tants anys venia construint-se, i en el remat del qual devia figurar-hi la matrona redemptora de la Humanitat, «La Pau Universal».

De què han servit els estudis del savi Doctor que s'ha recremat els ulls tot estudiant el descobriment d'una composició per a atacar a tal o qual malura infecciosa i encomanadica que era un perill continuu per la vida de l'home?

De què ha servit tot l'enginy d'aquest, construint tal o qual obra d'art, perquè'l trànsit d'aquesta vida, miserable de sí, pogués passar-lo més o menys dolcificat fruit el goig que dona la contemplació de l'obra propia admirada pels seus consemblants?

De què han servit tots aquells invents portats a cap per a conèixer les entranyes de la terra, les profunditats dels mars i el domini dels aires?

Tal volta va a complir-se aquella profecia que diu que: «quan l'home hagi dominat els elements més poderosos que li donen vida, serà arribada l'hora de la fi del món».

Solament així podria capir-se que'ls capdevaners dels grans Estats portessin al sacrifici tota la vida productiva dels seus pobles respectius, i que dirigits per una mà providencial els conduís a l'extermini de l'home per l'home mateix.

Mes, com és de esperar la dita profecia encara no ha arribat l'hora de complir-se, ja que l'home per a aconseguir el domini dels elements que li proporcionen la vida, primer deu dominar-se a sí mateix. Aquest domini és el que constantment deuria procurar-se per enaltiment de la seva raça, la qual sens dubte està destinada a ésser la superior a totes les races que poblen la terra.

I, que podem estar plenament segurs que aquesta superioritat no serà conquerida mentre no sigui nat a la Humanitat aquest esperit de redempció de si mateixa o sigui: fent guerra a la guerra!

JOAQUIM DELCLÓS I DOLS.

Aclariment

EN la lletra del senyor Ramón Masifern «La llengua és el puntal de la Patria» publicada en el nostre número del 15 dels corrents, s'aplicava a l'«Ateneu Barcelonès» el títol d'ésser «societat antitètica del ver catalanisme», el qual concepte aparegué amparat en el respecte que deu merèixer el contingut personalíssim d'una lletra desclosa.

Com que aquest judici, en cas de semblar sostingut per RENAIXEMENT podria ésser feridor per a persones qui s'emporten la nostra veneració i qui dins de l'Ateneu actuen i, amb tota la eficacia de la llur valua, hi treballen per Catalunya, ens interessa fer constar que la esmentada apreciació incidentalment llençada per el senyor Masifern és opinió seva particularíssima que respectem, però que de cap manera podem acceptar com a expressió del criteri de RENAIXEMENT que és de tota altra opinió en aquest particular assumpte.

La nostra ensenya

A trenc d'aubada
i après de lluita victoriosa,
la serralada
del Pirineu més alterosa,
el comte Jofre puja un jorn
per a cercar-hi dolç sojorn.

Cada petjada
que va donant sobre la terra,
tota astorada
l'àliga fuig de serra en serra;
fuig temorec l'ós de prop séu;
tot li fa pas: apar un déu.

Ja dalt del cim,
quan s'ha després de la cuiraga,
prop de l'abim
pren per seient ampla rocaça;
après, el cos va reclinant
i esguarda enllà dret a llevant.

La marinada
que ha passejat dessobre l'ona
pujant pausada
son cabell aspre li acarona;
i entre aigua i cel, quietament,
son far l'aurora va encenent.

De la boirina
que'l mar té allà en llunyes regions,
llum purpurina
hi neix en quatre irradiacions,
que magestàtiques creixent
van escalant el firmament.

Eixa visió,
divina idea al comte inspira
qui en sa passió
alçant-se d'aire, el glavi estira
en gest heròic sobre la plana
i esclama així amb veu sobirana:

—Nació naixenta
que de les races has format
la més valenta,
aixampla el cor ben enjoiat
que avui en ta més alta penya
hi ha florit la teva ensenya.—

Aprés devallada;
amb sa llum verge el sol-ixent
tot l'embolcalla;
quan és al pla i entre sa gent,
amb sang, en l'or de la cuiraga
les barres cèliques hi traça.

Perxò, quan alta al vent de furia hi espatega,
ens don coratge perquè ens parla de la brega
i xardoreja l'esperit en dolç consol
perquè les barres que desplega
son quatre raigs ardents de sol.

JOSEP MACIÀ.

Volanderes

El jovent del dia

MEDIocre, banal, lleugera, mig reial i mig plebeia, és la ruta sempiterna que recorre l'esperit bon xic despert d'aquesta *joven-tut del dia*, (d'aquests joves incoerents que viuen l'actualitat més figitiva i multiforme) activa i ressonant, que's fa seva i s'apropia l'obra futura d'uns vastes ideals, la magnitud d'un afer transcendental, la bellesa d'un solstici col·lectiu i encisador.

Es curiós. El tòpic no pot ésser més senzill. Se veu aquesta jovenalla rica en somnis i projectes, sortilegis i adalits, entregar-se en cos i ànima a la moda més corrent, a la passa més trivial i rudimentaria, amb tal de que siga sancionada i ben vistosa per la grossa multitut, sens mirar si'l baix ridícul és la norma de conducta que gufa i fertilitza tal ensenya i bagatela, sens parar ment si la burla general és el premi imposat per la fama conquerida.

Més clar. Molt sovint, en festes, sports, constitucions, inventives, diligencies, societats, etc., etc., en tot allò que significa una estratagema imperant en nostra manera d'ésser i de viure, sols sia per un curt espai de temps, tot aquell necessari per a cridar la pública atenció, hi sobressurt i preval aquella desmesurada abnegació—que casi sempre pren cos

en l'adolescència—que fa anecdòtica i bufonnesca tota l'acció i totes les costums del subjecte contagiats. En el vestir extravagant que uns dandys estrangers pregonen com a forma d'estètica i pulcritut; amb la fàtua presumpció d'ésser atleta i corpulent a base d'una higiene mal entesa i pitjor cursada; amb les frases i estirabots pronunciats sens tò ni solta únicament per haver-los importat les darreres produccions teatrals en boga; en les propies maneres de seguir les més senzilles costums d'esbarjo i passatemps; en tot, repeteixo, s'hi nota un vici virulent d'imitació i calcomania que és l'obra, la gesta, la passió on s'involucra tot l'esforç, tota la voluntat d'una classe, d'un tipus que brega resolut per a ésser més que'ls altres, per a enlairar-se i sobressortir, per a ésser admirat, original, superior, costí'l que costí.

Es la flor temptadora, aquesta presumpció, de crear-se una auriola vistent i enlluernadora, de tenir un bell gest d'harmonia i negligència, d'apropiar-se un tret característic de futur i innovador. Mes, quan mixtificada no és aquesta flor dalida!... quan trivial i afeminada aquesta monomania perseguida que'ls fa semblar curiosos exemplars d'un pantagruel multiforme!.. Panzas dels nostres temps; Falstaffs empedernits que exageren les justes proporcions humanes a manca d'una refinada educació sintètica, d'una espiritual delicadesa de sentiments que'ls faci fruir en més altes i belles sensacions.

I doncs què?... se'm dirà: no és la caricatura humana lo que'ns complau i ens fa riure?... no és la carcassa pedantesca i inexpressiva lo que'ns admira i atrau?... Oh! no; sentar això és ofuscació, mal signe, poca psicologia. Rebelais i Molière, a copia de rialles, van teixir un anatema. No, no és això, i és la joventut mateixa que ho crida, però una altra joventut més forta, més ennoblida, més sana.

Aquestes grolleres demostracions de mal gust i ridícula, aquests procediments banals que la moda fa llei, no són dignes de imitar-se ni seguir-se, no inspiren aquell riure franc i sensual; tot lo més una manifesta aversió o un compassiu assentiment pietós que avaluï la mediocritat d'aquella pobre intel·ligència.

Lo que complau a l'esperit, lo que és patrimoni d'un bell riure, lo que és indicatiu d'una fonda satisfacció, és la propia elevació de sentiments, és el saber gustar passionalment de l'alegria de la vida, és en el saber trobar tranquil·litat i humor en la vida mateixa; por-

tant sempre rumbosament dintre del cor, a manera de brúxula, un afecte desvetllat que magnifica rutilantment totes les aspereses i nimietats del camí, conquistant a cada pas l'èmoció palpitant d'una sorpresa inesperada, d'una quimera pressentida, d'una il·lusió somniada, qual voluptuositat magestuosa ens comunica lentament l'esperança, fortaleza, sanitut, gallardia. No és fent un Carnaval etern com se troba'l platxeri; no és amb les grotesques qualitats com se frueix i somriu.

Guany de propies simpaties creades a l'escalf d'una misió alta i noble; estimulants que s'acompleix amb una ànima ben devota per tot lo gran i solemne; democràcia ben entesa que conviu a totes hores amb les varies anècdotes de les gestes populars; tot això a lo llarg de nostra ruta, ben amarat de sol i cançons, d'amors correspostos i encontrades bullicioses, de conquestes assolides i històries agitada, fan l'alegria i la ventura, la satisfacció i el bon viure; i això si que és la millor vestidura i fortaleza per a la joventut briosa, i això si que és ben digne d'imitar-se per a que tothom tinga un elogi a flor de llavi i un afecte al fons del cor.

També hi ha una palesa heroicitat amb tot això, també hi ha una ferma voluntat per a titllar-se d'original, de potent, de superhome.

Per acabar. Aquesta *joventut del dia*, que és prodiga, que s'escampa, que arreu se troba sempre propensa per a cridar l'atenció, deuria tenir a totes hores i sempre, molt més present i procurar adaptar-se les sentències, paràboles, apituts, i fins des preocupacions del pallaço rodamón que entre'ls pobles deixa al·lustrar una estela de democràcia i gallardia, que no pas les insolències, vanitats, imitacions i fellonies del seu mico bullanguer, irreverent i estafalari.

J. VIVES I BORRELL.

SILUETES RÚSTICANES

NARRACIONS PER J. VIVES I BORRELL

Preu: 2 Ptes.

DE VENDA EN TOTES LES LLIBRERIES

De Santiago de Cuba estant

EL patriòtic Grop Nacionalista Radical «Catalunya» que sempre actúa d'acord amb els hermosos principis que sosté la honorable Unió Catalanista, no deixa passar cap oportunitat que rememori alguna gesta històrica sense que la sàpiga commemorar ben dignament.

Així, ha commemorat enguany amb esplendor el segon centenari de la pèrdua de les llibertats de Catalunya organitzant una serie d'actes que han servit per a avivar més encara l'esperit patriòtic del jovent que s'aplega sots la bandera reivindicadora que enarbola el «Grop Catalunya».

El dia 11 de Setembre a les cinc de la matinada, un estol de entusiastes nacionalistes s'havien ja aplegat en els salons del Grop per a iniciar de manera digníssima el cartell que havia sigut combinat.

Per delegació del Conceller en Cap, feu us de la paraula En Carbonell i Puig, qui amb breus paraules feu alusió a la gesta heroica que's commemorava, arrancant d'aquest record per a fer una volta més remarcar el deure que tenim de deslliurar completament la nostra Catalunya. Després es llegiren diverses poesies patriòtiques per diferents agropats, i passant tots els allí reunits a l'ampla i llarga balconada del estatge social, fou aïçada per En Pere Clavé, Conceller en Cap del Grop, la bandera catalana en el lloc de consuetut. Les notes del nostre Himne Nacional la saludaven mentres pujava magestuosament besada per el suau oreig de la matinada.

Acabat aquest acte imponent i tenint compte de l'hora en que'ns trobàvem, la Directiva obsequià la concurrència amb el nèctar del país, el saborós café.

A la nit tingué lloc una patriòtica vetllada.

Nombrosíssima concurrència ocupà el local social i aplaudí amb vehemència les patriòtiques paraules dels oradors, lectors i intèrpretes que s'encarregaren de l'execució del cartell.

Hi hagué un moment emocionant; fou quan, després del parlament del Conceller en Cap, el company Morando tocà un extrem de la bandera catalana que's contemplava en lloc preferent del saló, i deixà descoberta una hermosa placa que amb l'inscripció «Als martres de les llibertats de Catalunya-1640-1714», palesava l'admiració i agraïment que senten per

els nostres gloriosos avantpassats, els qui s'apleguen dins el «Grop Catalunya». Al quedar a la vista la placa-tribut una formidable ovació repercutí per llarga estona.

La vetllada es tancà amb el cant del nostre Himne, que enfonaren a plena veu tots els allí reunits. I els visques a la llibertat de Catalunya es repetiren per llarga estona.

L'esperit havia quedat caldeiat, i per això fou encara més nombrosa la concurrència que acudí a la vetllada que amb el mateix objecte commemoratiu es celebrà el diumenge dia 13 a la nit.

A la hora senyalada, En Carbonell y Puig, substituint an En Joan Prat que estava impossibilitat d'assistir-hi, parlà en nom del Consell Directiu i amb breus paraules es referí a l'emocionant moment de la colocació de la placa, en la passada vetllada; dedicà recordances als martres que s'oposaren a l'invasió de Catalunya per els forasters que la oprimeixen i recomanà abnegació i patriotisme per a que Catalunya surti triomfant en el plet digníssim, de vida ó mort que sosté.

Grans aplaudiments li foren tributats. Després passà a descapdellar-se el programa consistent en lectures de poesies, execució de cançons patriòtiques i representacions escèniques de «Mestre Olaguer» d'En Guimerà i «La barqueta de Sant Pere» de l'Eduard Vidal i Valenciano.

Les vibrantes notes d'«Els Segadors» entonades per l'Orfeó i chorejades per tot l'auditori a peu dret posaren fi a aquell acte que s'acabà en mig de delirants visques a la llibertat de Catalunya, a la Unió Catalanista i al Grop Catalunya, com a digne remembrança als nostres avant-passats que donaren llurs vides en defensa de lo que nosaltres tenim el deure de reconquerir. Com el dia 11, el caliu patriòtic que allí es sentia anà avivant-se fins a ben entrada la nit. I en l'ànim de tots els allí congregats niava el desig de que fos aquest l'últim centenari que tinguem que celebrar amb la Catalunya esclava.

MANEL BALLESTA.

Santiago de Cuba, setembre 1914.

Acció cultural

Concurs Comarcal de lectura i escriptura de l' Idioma Català

A la ciutat de Sabadell el dissabte i l' diumenge passat, s'hi va celebrar el Concurs de la comarca vallesana de lectura i escriptura de Català per a nois i noies, que fou iniciat pels nostres acèrrims companys en catalanisme del Centre Català de dita ciutat, i'l qual fou eficaçment ajudat i patrocinat per les no menys catalanitzadores entitats Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana de Barcelona, Centre de Dependents del C. i de l'I., Orfeó de Sabadell, Lliga Regionalista, Acadèmia Catòlica, Centre Excursionista del Vallès de Sabadell i Agrupació Regionalista de Terrassa.

A la tarde del diumenge, se procedí en l'espaïosa sala del Teatre Principal de Sabadell el solemne acte de repartiment de premis als concursants que s'en feren mereixedors per l'exàmen verificat al consistori de l'Ajuntament. Ben abans de començar, ja s'eren omplendades totes les localitats disponibles i'ls pisos alts. Als acords d'una magestuosa marxa per la Banda Municipal de la ciutat pujà a l'estrat prop les quatre de la tarde, la comitiva presidencial, formada per l'Alcalde i Ajuntament de Sabadell, representacions dels Ajuntaments comarcals, professorat oficial, particular i eclesiàstic de tot el Vallès, representants delegats de les entitats patrocinadores i el Jurat i la Comissió organitzadora del Concurs. Presidí la festa l'alcalde de Sabadell En Feliu Griera. En la taula del Jurat hi prengueren seient en Pompeu Fabra, president; N'Agnès Armengol de Badia, presidenta honorària i Na Miralles, En Joan Llongueras, En Salom i Morera i l' secretari En J. Montllor.

Apaibagats els aplaudiments l'alcalde donà per començat l'acte, cedint la paraula al senyor Montllor, qui llegeix una hermosa memòria que explica el perquè del Concurs, i aon s'hi fa un calurós enaltiment vindicador de l'Idioma Català i s'hi detalla la feixuga tasca realitzada per la Comissió organitzadora. Fou molt aplaudida. Nostra estimada col·laboradora N'Agnès Armengol de Badia, qui és rebuda amb una expontania ovació, llegí uns inspiradíssims versos a posta per la festa, que'ls coronà una nova ovació delirant. L' eminent filòleg, en Pompeu Fabra, entre grans aplau-

diments, començà remarcant l'èxit del Concurs que ha deixat sorpresos als iniciadors i tots quants han intervingut en el mateix, puix donada la premura amb que s'és celebrat no podien de cap manera esperar-ne tant d'èxit i brillantor. Regracià als concursants i als mestres per l'interès demostrat en l'aportament de tant gran nombre de deixebles, lo qual, digué, és una prova palesa de la regeneració que s'és iniciada en nostra terra. Remarcà com un concurs així important sols s'ha pogut realitzar mitjançant les Normes de l'Institut d'Estudis Catalans que han impedit l'anarquia ortogràfica regnanta abans d'ésser instituides, la qual anarquia hauria fet quasi impossible la tasca del Jurat, puix fins per escriure el mateix nom de la ciutat de Sabadell hi haurien hagudes diferències de fixació, respecte la primera vocal. Així l' Concurs ha tingut doble eficàcia fent àdhuc una tasca de fixació ortogràfica i morfològica. Demana que's procuri sien repetits periodicament aqueixos concursos. Els mestres i 'ls pares dels deixebles tenen el deure cultural i patriòtic de contribuir-hi en justa col·laboració a aquestes entitats com el Centre Català de Sabadell, que amb les demés entitats patrocinadores, han promogut el Concurs aquest. Observa que el premi destinat al mestre que visiblement sobresortís, s'ha vist en la precisió de retirar-lo puix que molts n'eren mereixedors per un igual. I termina dient que's va a procedir al repartiment de premis.

El senyor Folguera i Duràn diu que com són tants els premiats, a l'objecte de no fadigar a l'auditori, avui sols se repartiran els premis dels concursants de fora, i els de Sabadell se faràn entrega al propi col·legi. Passen a recullir, entre'ls acords de la Banda Municipal i forts aplaudiments, sos respectius premis les nenes i nens de Sant Cugat del Vallès, Barberà, Sardanyola, Ripollet, Sentmenat, Terrassa i Castellar.

Finit el repartiment, nostre estimat amic i col·laborador en Manel Folguera i Duràn pronuncià un brillant discurs que fou interromput pels aplaudiments diverses vegades. Començà expressant com a l'iniciar-se l'idea, no's comptava en realitzar cosa que valgués la pena. Mes l'èxit ha coronat d'una manera inesperada nostres esforços, puix que creient que sols lograríem fer-hi acudir, tot lo més, uns 80 concursants, hem obtingut que passessin de 30 les escoles que hi han pres part, aportant-hi més de 240 deixebles, entre totes ple-

gades. Això és sorprenent i encoratjador. Saluda en nom de la Comissió organitzadora a tots els professors, fins aquells que—no per manca de voluntat, car sé que tenen el cor entre nosaltres—no han pogut pendre part en l'acte. Dedicava paraules d'agraïment pels professors oficials puix que amb el Concurs llur, se romp el glaç d'aquell prejudici que feia creure als professors oficials que no era compatible l'Idioma Català amb l'ensenyament i amb la llei de l'Estat. Endreça paraules als mestres que no essent nats en nostra terra, fan el gegantí esforç d'ensenyar en llengua catalana als seus deixebles, lo que demostra son amor posada a Catalunya i sa cultura; en pac de lo qual demana a l'auditori un aplaudiment llarg i coratjós pels mestres no catalans. (Ovació). Continua manifestant que'ls premis en metàl·lic s'han donat en llibretes de la Caixa d'Estalvis amb el deliberat propòsit de fer una cosa cívica, volent que el nen així aprengui i se li estimuli l'esperit de previsió. Fa un relat de la molt atenta i eficaç col·laboració de l'Ajuntament, que ha accedit a la Junta tot quan ha sol·licitat del mateix, remerciant la cessió del consistori per a l'exàmen dels concursants i regraciant d'una manera especial que hagi acceptat amb tant d'entusiasme l'oferta de presidir l'acte per medi del propi senyor Alcalde, puix que representa la presidència de la Ciutat per la Ciutat mateixa. Agraeix a tots els altres Ajuntaments de la Comarca que tant han contribuït a l'èxit del mateix i a l'objecte de segellar l'unió espiritual de les ciutats de Sabadell i Terrassa i esvair així tota mena de rezels que podessen surgir entre ambdues ciutats comarcanes, proposa l'idea de que se celebrin concursos com aquest, periodicament, i que'l primer que novament sia celebrat se verifiqui a Terrassa. Remercia a les entitats i escoles eclesiàstiques sa valiosa col·laboració; als qui han fet donatius—tant els que'ls han fet importants com els que'ls han fet humils—per un igual i a l'Institut d'Estudis Catalans per totes aquelles atencions hagudes amb els organitzadors delegant a tant eminent filòleg per a presidir el Jurat i facilitant abundantament quaderns de les Normes Ortogràfiques. I dirigint-se als nens els hi diu que no creguin que s'els crida per a una festa, sinó per a emmenar-los a integrar amb el saber escullit de nostra terra. La vida va evolucionant a Catalunya;—els hi diu—abans l'us del català era sols pràctica de pocs que el coneixien i l'usaven per a fer versos, mes ara ja és conegut

per molts i'l no conèixer català implica, moltes voltes, caure en lamentable ridícol. Són ja moltes les corporacions de Catalunya que usen la nostra llengua: a Ajuntaments, a la Mancomunitat i Diputacions és molt usada la parla de la nostra terra i per çò es fa necessari a sos empleats l'apendre el català. Esmenta les moltes càtedres aon s'ensenyava en català, entre elles l'escola elemental del treball, la d'agricultura i la de funcionaris públics. Dóna compte de l'adhesió dels diputats a Corts de la comarca i que'l Consell d'Investigació Pedagògica, organisme catalanesc, creat per la Diputació barcelonina, ha enviat representant a l'acte. I termina expressant la confiança que tals Concursos li inspiren pel bé de la Patria i sa lliberació.

L'alcalde de Sabadell clogué la festa amb un parlament força remarcable. Diu que abans de terminar l'acte se creu el deure de fer algunes manifestacions. Contestant al senyor Folguera i Duràn diu que'ls que deuen haver d'estar agraiats són l'Ajuntament, puix tant ell en particular com tots sos companys de consistori, no desitgen altre cosa que poder contribuir en actes semblants. Expressa en termes sentits, el seu amor a la llengua Catalana. I diu lo molt que estima aquests actes, car això farà que hi hagin, no sols bons escriptors sinó bons llegidors de nostre llenguatge volgut. Seguidament donà per acabat l'acte.

Al desfilar, la joia era en tots els rostres; concursants, mestres, element oficial, jurat i d'una manera especialíssima, als organitzadors i iniciadors.

Nosaltres adrecem a tots, nostra més coral felicitació i no cal dir com desitgem poder-nos-hi trobar novament. Fou una jornada de vera festa—festa ben patriòtica i nacionalitzadora. I aquestes festes són les que més ens plauen a nosaltres, tota vegada que elles, tot i aixecant el nivell cultural, semblen l'amor i la llibertat, de nostra Patria esclava.—P.

♦ ♦ RENAIXEMENT ♦ ♦

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Carrer de la Boria, 24 i 26 pral.

Hores d'oficina: de 6 a 8 tarda, i de 9 a 11 nit
Preus de subscripció: 2 ptes. trimestre

Acció Catalanista

Casal Nacionalista del Districte III

INAUGURACIÓ DE LA AGLUPACIÓ FEMINAL CATALANISTA

BELLA brotada la que's manifesta en el sí de la Unió Catalanista. Ha sigut en el temps material d'unes mesades que hem vist aixecar Casals, nuclis d'entusiastes, en tots els districtes de Barcelona i ara mateix per arrodonir el quadre, s'anuncia l'obertura del de La Sagrera; ahir es constituïa la «Joventut Nacionalista de Catalunya», empesa de serenitat; avui s'inaugura una agrupació femenina. Tot al redós de la Unió, amb íntima comunitat amb els òrguens directors de la Unió. I encara per primers d'any l'aparició del gran diari nacionalista.

Bella brotada, diem, però ara mirem que no's malogri; que tan remoreig i tanta activitat siguin feconditat; que lo exterior no apagui la avassalladora força interna que ho mou. Els Casals siguin altars aixecats a la Patria i les juntes i els socis els seus servidors. No gaire remor, no gaires coses... Mirem bé la gent que passa enfòra dels Casals. El guanyar voluntats i intel·ligències vol la perseverància i quietut, alterada quan convé, de les construccions. L'estat social de Catalunya exigeix l'acció de l'Escola en tota l'extensió que té aquesta paraula.

I comencem la ressenya. La sala del nostre Casal del Districte III està adornamentada amb grans llaçades catalanes, l'hermosa ensenya de l'entitat al mig de totes, i per una lluida representació de senyores i senyoretes. La sala és ben plena. A la presidència el doctor Martí i Julià, la senyora Domènech de Cañellas i la Junta directiva: senyoretes María Forcada, Antonia Armengol, Mercè Pascual, María Pascual, Concepció Isalgué, Serafina Mosquito i Adela Mestres; llueixen totes una cinta catalana.

Al començar, després de breus paraules de l'aixerida presidenta, es canten «Els Segadors». La secretaria llegeix les adhesions rebudes i es torna a aixecar la presidenta senyoreta Forcada la qual, amb veu clara i segura, llegeix un ben escrit discurs explicant la gènesi de l'Agrupació i ideals que la inspiren. Es molt aplaudida a l'acabar, i es refermen els aplaudiments quan en nom de l'Agrupació

fa ofrena d'unes llaçades a la bandera del Casal, cedint la presidència de l'acte al doctor Martí i Julià.

Parla tot seguit el senyor Aliadill, president de l'entitat: — Ahir les dones ens oferien una bandera, avui venen ja a compartir les nostres tasques. Encoratjador és aquest acte i la cooperació de la dona, factor imprescindible per a fer imperar a tot arreu el catalanisme. Amb la dona, aquesta bandera catalana, símbol de l'entitat, desafiarà tots els atacs dels enemics de Catalunya. (Aplaudiments).

Es hermós que mentres els homes que semblaven representatius claudiquen anant de conxorxa en conxorxa, les dones — que regalaren la bandera a la Unió — mostrin el seu patriotisme que s'imposarà en la vida social catalana. Acaba saludant les xamoses noies en nom del Casal.

Les senyoretes María Isalgué i Antonia Armengol llegiren les poesíes «La Sardana» i «El somni d'En Fivaller», respectivament.

La senyora Domènech de Cañellas és rebuda amb nodrits aplaudiments quan s'aixeca per a parlar. Comença explicant la seva sorpresa agradable al ser visitada per les capdavanteres de l'Agrupació per a convidar-la a l'acte i el seu propòsit d'enquibir-se dintre'l Casal, aportant-hi la bellesa física i moral femenina. En aquests temps de guerres en que'ls homes sembla que hagin perdut el seny, les dones fan bella feina.

Dedica un paragraf al concepte de Patria formada sobretot per la germanor fonda dels que la componen.

La dona que per destí natural es compenetra amb l'home, deu formar part de la Patria també, compenetrant-se amb l'home, portant-li la rica flama del seu sentiment.

La dona dirigeix els actes dels homes. La mare ensenya a parlar, a sentir i a creure. Si la dona mou l'home, com més enlairada, millor guiarà. No vos faci por l'educació de la dona; com més ho sigui, més triomfarà la ciutadania. Es pot ésser bon pare i bon ciutadà i també bona mare i bona patriota.

Acaba amb unes belles paraules dirigides a les noies, el seu discurs que és molt aplaudit.

La senyoreta Rosa Bullich canta, acompanyada al piano per Na Assumpta Miró, «A Catalunya», cançó escrita expressament per aquest acte, lletra d'En A. Cot i música d'En R. Artigas.

Na Dolors García i Na Teresa Benet llegeixen poesíes,

El senyor Grant i Sala, vispresident de l'entitat:—Encara que li sembli postiga l'intervenció d'homes en l'acte d'avui, hi porta el seu concurs per la gran significació que l'acte enclou. La dona comença a despertar al sentiment patri i això vol dir molt, i si ella, com es diu, deu estimar, ella posarà fè en les nostres lluites.

La dona no és un ser inferior; tenim el deure d'eleva-li el nivell intel·lectual; ella educarà els homes de demà i per això cal que pensi en Catalunya.

Les paraules de la mare no s'esborren mai; fem que al costat del mot mare, s'hi ajunti el de Catalunya, que és la mare esperitual de tots.

Dones catalanes: féreu ofrena d'una bandera a la Unió perquè la fes triomfar; vosaltres ens regalàreu la de l'entitat; si algun dia aquestes banderes ens demanen el sacrifici, no'ns barreu el pas amb les vostres llàgrimes. Dones: no entregueu el vostre amor a un home enemic de Catalunya, perquè els vostres fills demà combatiràn la bandera que'ns heu ofert.

La nena Teresina Bullich canta unes cançonetes amb la joia del públic, i l'Aureli Campmany conta unes rondalles que complauen a la concorrencia.

La directora de l'«Institut d'Ensenyança i Cultura per a la dona», senyora Bonnemaison de Verdaguer, envià un treball que fou llegit, aixís com un altre de la Carme Karr que llegí la secretaria senyoreta Armengol, la qual ademés donà lectura a una lletra de l'Agnès Armengol de Badía excusant l'assistència amb motiu de celebrar-se el concurs de lectura i escriptura en català a Sabadell, de qual concurs n'és presidenta honoraria.

En Jaume Martínez llegí també un hermós treball que sigué molt aplaudit.

Per últim s'aixecà el doctor Martí en mig d'una ovació.

Fa anys — diu — quasi vint, en un acte de propaganda de «Els Muntanyencs» dedicat a la dona catalana es duia el propòsit de fer una agrupació femenina catalanista; l'acte fou grandios i nodrit però el resultat negatiu; més endavant, iniciada per la patricia Armengol de Badía, es feu la sotscripció per la bandera de la Unió i tampoc es logrà fundar el nucli que posés la dona en el lloc que li correspon; altres actes, petites intencions hi han hagut sense resultat, salvant activitats simpàtiques i de valor com les de les senyores Domènech, de Verdaguer, Karr. Fins avui no s'havia

constituït una agrupació de dones, cosa certament transcendental.

Es en virtut de lleis socials, que és difícil endevinar, que's realitza l'acció social; a cada instant es mouen els elements necessaris a la evolució, moren els caducs, en neixen d'altres, els indispensables pel progrés. L'hora d'entrar la dona al catalanisme organitzat no era arribada; culpem-se nosaltres de que no la promoguèrem, en tot cas.

Fa una temporada hi ha un gran moviment en l'acció nacionalista; les aigües són remogudes i no són pas tèrboles: són impregnades de modernitat. Una munió de fets que'ns precediren han quedat tenint un valor històric no més, i sobre d'ells s'hi basteix avui un nou edifici, una nova, ferma i moderna construcció.

El catalanisme vivia de la tradició i de lo pintoresc, aquests dos elements encara desfigurats, tots dos malmenats pel sentit religiós, polític i social de l'Estat invasor.

El renaixement català, per tant, neixia amb defectes. Però la naturalesa fa que les coses adaptin el seu viure normal. I en aquest instant en que s'opera en tot el món la transformació saludable, ara també ve la dona per enllaçar la historia interrompuda.

La personalitat autòctona de Catalunya, en el transcurs dels segles ha sigut influenciada per diverses civilitzacions, pro predominantment per la Greco Romana i la Gòtica. Ambdues hi exerciren una influencia de gran intensitat com en cap altre poble succeís igual. An això es deu la supremacia que en l'Estat mitja exercí Catalunya, on la civilització es realitzà no en els monastirs, en els convents, en els cenobis, sinó en la vida del poble. Però després la personalitat catalana es desfigurà per l'influencia castellana que fà tres segles pesa damunt nostre. Ara, en aquest moment enretirem el barniç malestruc per enllaçar l'història allà on sigué interrompuda; ara ve la dona, base de l'existència, depòsit de la vida; retorna la Grecia, la bellesa, la gracia de l'humanitat per fer fugir les lleigeses insanes de l'Europa. I vol purificar les accions catalanistes, perquè siguin espill de dignitat i de bondat i Catalunya esdevingui la forta potencia.

I a l'acostar-se la dona a treballar per Catalunya treballa per ella mateixa, perquè la Patria triomfanta, és la seva lliberació; Catalunya posarà la dona al lloc que li correspon, ja que de la dignificació d'ella en vindrà la de la Patria.

En nom de la Unió Catalanista inauguro l'A. Feminal Catalanista i vos dic que la llibertat de la Patria és també la vostra lliberació.

Una forta ovació coronà el magnífic discurs de l'il·lustre patrici.

I s'acabà l'acte inaugural de la simpàtica agrupació.—C.

Unió Catalanista

Secció oficial

JUNTA PERMANENT

AMB data del 22 del corrent, ha sigut enviat a la Lliga Esperitual de Nira, Sra. de Montserrat el següent ofici:

«Aquesta Junta que té'l deure de vetllar, no sols per son prestigi, si que també per l'observança de la més estreta disciplina per part dels elements que integren la Unió Catalanista, ve obligada a amonestar als qui a aital deure fan mancament i per això vos diu:

Que amb motiu de no haver merescut resposta a les repetides invitacions expressament fetes a aqueixa Entitat per a que assistís a les reunions de reorganització de les forces d'aquesta ciutat, que estan adherides a la Unió Catalanista; i no haver-se rebut tampoc resposta oficial, tal com corresponia, a l'ofici que se vos adreçà amb data de 8 d'agost d'enguany, demanant explicació del vostre silenci, fent mancament, al deixar el dit ofici sens resposta, a les més elementals regles de respecte i cortesia, qual observança veniu dreturament obligats a seguir per ésser la Junta Permanent l'organisme representatiu de la Unió, i que, com a soci adherit, havíeu d'atendre; Que amb motiu de vostra absència del darrer Consell general extraordinari, importantíssim, si cab, més que'ls altres, car en ell es del·liberà sobre'l que és i ha d'ésser la vida orgànica de la Unió, fet que unit als abans exposats i rel·ligat amb l'absoluta indiferència, que aqueixa entitat ha mostrada envers la Junta Permanent, visiblement posada de manifest, en no haver-li merescut l'atenció d'ésser convidada, com sempre havia sigut, als actes patriòtics religiosos que anyalment celebra per l'Onze de setembre, indiferència que no pot jamai referir-se particularment an aquesta Junta i sí,

que sols pot ésser dirigida a no altre que a la Unió Catalanista;

Per totes aquestes causes tenim, doncs, malgrat la ferma convicció d'obrar amb la rectitut i seny que sempre ha sigut la norma de la Unió, el sentiment de comunicar-vos: Que en sessió tinguda el dia 8 del corrent, acordà aquesta Junta, per unanimitat, la suspensió de tots els drets que, com a soci col·lectiu de la Unió Catalanista, pertanyen o puguin pertanyer a la Lliga Esperitual de Nira, Sra. de Montserrat, soismetent, està clar, el nostre acord, per a que puga tenir caràcter definitiu, a la suprema decissió del prop·vinent Consell general ordinari.

Lo que vos comuniquem per a vostres coneixements i efectes.

Visqueu molts anys.

Barcelona, 22 d'octubre de 1914.—El President, *D. Martí i Julià*; El Secretari, *Francesc X. Casas i Briz*.

Jocs Florals de Buenos Aires

S'ha publicat el cartell dels Jocs Florals organitzats per el Casal Català de Buenos Aires, que's celebraran el 13 de desembre d'enguany.

Además dels tres premis ordinaris, n'hi ha d'extraordinaris consistents en objectes d'art oferts per la Mancomunitat Catalana, l'Ajuntament de Barcelona, «Casal Català» i «Centre Català» de Buenos Aires, «Centre Català» de Mendoza, Societat Choral «Catalunya Nova» de Montevideo i «Centre Català» de Tucumàn per a composicions de tema lliure, i un de l'«Orfeó Català» de Buenos Aires al millor *Himne a la Senyera*.

Totes les composicions han d'ésser escrites en llengua catalana acceptant-se les variants mallorquina, valenciana o provençal.

Els premis ordinaris s'adjudicaran exclusivament a poetes catalans residents a Sud-Amèrica. Els autors de fóra la capital venen obligats a nomenar un delegat que'ls representi en el cas d'ésser premiats; el nom d'aquest delegat deurà enviar-se en un plec clòs, apart del que contingui el nom de l'autor.

Tots els treballs han d'ésser escrits en lletra clara i ben llegible i remesos abans del mig dia del 28 de novembre vinent, a la secretaria del «Casal Català, Sant Joan, 782.

NOVES

Sopar de Comiat.—El President del «Orfeo Català» de Buenos Aires, l'apreciadíssim company de causa En Joaquim Termes i Vilaplana, embarcarà en el nostre port, el dia 4 del proper novembre, de retorn a la Capital de l'Argentina.

RENAIXEMENT que tan reconegut està a l'actiu catalanista per les moltes deferències que d'ell ha rebut, vol donar-li comiat, organitzant a l'efecte un sopar íntim que tindrà lloc el proper diumenge a les nou de la nit al Mundial Palace.

Malgrat el caràcter de l'obsequi, aquells dels nostres amics que hi vulguin concórrer, poden passar per aquesta Redacció on se'ls donaràn els detalls precisos.

Confirmant la nova que publicàvem dies passats referents a l'establiment d'una corresponsalía de RENAIKEMENT a Buenos Aires, podem avui concretar que aquesta és ja un fet i que'l bon amic i ex-redactor del nostre periòdic En H. Nadal i Mallol ha acceptat el càrrec de Redactor-Corresponsal en aquella capital.

Els nostres amics Armengol Vila, i Termes i Vilaplana ens ofereixen igualment aportar-hi tot el seu entusiàstic concurs, per a que la tasca a realitzar sigui fructífera i benefici finalment les relacions entre'ls catalans de la metròpoli i 'ls que'n viuen allunyats.

Articles del Dr. Martí i Julià.—Es prega a tots els que's van subscriure al volum d'aquests articles per mediació de RENAIKEMENT i que encara no hagin passat a recollir-los, que ho facin abans de fi de mes, presentant els corresponents vals en aquesta Administració.

La classe de bastó, boxe i floret, que l'A. N. C. Casal Catalanista del Dcte. II, ha establert a càrrec del conegut professor senyor Montaner, començarà el dia 5 del proper novembre.

Continúa oberta la matrícula en son hostatge social tots els dies feiners de 10 a 11 de la vetlla, on s'enterarà detalladament a tots els socis que vulguin inscriure's-hi.

La companyia catalana, que baix la direcció del popular i veterà actor N'Armengol Goula, ve acompanyant fa una temporada en el «Teatre del Bosc», ha organitzat una serie de quatre funcions pels dijous a la nit, anomenades Vetllades Selectes Catalanes, en la que s'hi representaran les millors obres dels autors catalans.

A l'efecte s'ha obert un abonament especial per quatre funcions als preus següents:

Llotja prosceni sense entrades	16 ptes.
> pati principal, sense entrades	12 »
Butaca de 1. ^a , amb entrada	3 »
> 2. ^a , » » »	2 »

L'abonament es farà, desd'avui, al carrer del Carme, 20, impremta, al mateix Teatre o mitjançant demanda per correu als indicats llocs que serà atesa degudament.

No dubtem que tractant-se de l'única companyia Catalana, que avui pot ostentar dignament aquest nom, tothom hi aportarà el seu decidit concurs.

S'ha fixat per al dia 8 del proper novembre, l'inaugural del «Casal Nacionalista Sagrerenc» regnant entre'ls associats gran entusiasme, per a que revesteixi tota la solemnitat que tant important acte requereix.

Entre'ls diversos actes que figuren al programa, hi ha: Gran Miting de propaganda Catalanista, en el que han promès assistir-hi diversos i eloqüents oradors de la nostra «Unió»; Funció teatral a benefici dels pobres de la barriada, i audició de sardanes, a càrrec d'una renomada cobla.

En nostre proper número parlarem amb més detall, encara que per lo dit ja's preveu l'activitat amb que comencen les seves tasques, els bons companys d'aquella barriada, la que tant esplendorosos resultats pot donar per la propagació dels nostres ideals.

Demà passat dissabte tindrà lloc al Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de l'Indústria la segona i darrera de les conferències que sobre política internacional ha organitzat la Secció de Propaganda Autonomista del mateix, a càrrec de l'eminent nacionalista En A. Rovira i Virgili.

En aquesta conferència, el distingit escriptor parlarà de la «Posició de Catalunya davant del problema europeu» per lo que és d'esperar que obtindrà, si hi cap, un major èxit que l'anterior.

La Secció de Sports de Muntanya de la Joventut Catalanista de Barcelona, ha organitzat una excursió a Sant Llorens de Munt per el dia 1er de Novembre a la que queden invitades les Joventuts Catalanistes de Barcelona.

Se sortirà per l'estació del Nord en el tren de les 6.10 del matí, devent ésser a la estació al menys 10 minuts abans de la sortida.

S'ha de portar esmorzar i dinar.

Presupost aproximat: 3 ptes.